

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Четиридесет и първо

Jeff Pippenger

2026-02-05

Число четиридесет и едно

Левит, глава двадесет и трета, представя пролетните и есенните празници, и изобразяването на тези празници е божествено дълбоко в своята структура и в свършеното съответствие между началните и заключителните ѝ построения в рамките на цялостната структура. Пролетните и есенните празници съответстват едни на други. Главата свидетелства отново и отново за Палмони, чудния Изчислител. Главата убедително и чудесно се свързва с последната вест за сто четиридесет и четирите хиляди.

Числото „23“ представлява умилоствението, което е съчетанието на Божествеността и човечеството. Името Левит представлява свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди, защото всички пророци говорят за последните дни, а свещениците на последните дни са онези, които Петър определя като свято свещенство. Святото свещенство на Петър са мъдрите, които разбират увеличаването на знанието, което поражда вестта на Среднощния вик. Неразумните, или нечестивите, както ги определя Даниил, отхвърлят увеличаването на знанието, а Осия ни известява, че поради тази причина те са отхвърлени като свещеници.

Народът Ми загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите деца. Колкото се умножиха, толкова съгрешаваха против Мен; затова ще обърна славата им в срам. Осия 4:6, 7.

Пияниците на Ефрем, които Исаия също нарича „венец на слава“, имат славата си, превърната в „срам“. Осия ясно посочва, че онези, които отхвърлят увеличаването на познанието в последните дни, са лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден, защото той е записал: „Моят народ“. Неговият народ ще бъде отхвърлен като свещеници, и това става в последното, четвърто поколение, защото Той ще забрави децата им, а децата представляват последното поколение.

Из—куп—ление

Заглавието „Левит 23“ означава „умилоствението на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди“. Тази истина може да бъде изведена просто от името на книгата във връзка с номера на главата. Умилоствението, за което говори Левит двадесет и трета глава, означава „съединяване в едно“ и обозначава съчетаването на Божествеността и човечеството. Това съчетание е представено чрез множество символи в Божието Слово, един от които е, че човешкият храм трябва да бъде съединен с Божествения храм.

Човешкият храм има строеж от „23“ мъжки и „23“ женски хромозоми. Петър посочва, че свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди е „духовен дом“. Тези хромозоми се съединяват, както се съединяват мъж и жена, и каквото Бог е съчетал, човек да не го разлъчва. Бракът е друг символ на единението. Левит „23“ означава съчетаването на храма на Небесния Първосвещеник с храма на свещениците, които са сто четиридесет и четирите хиляди.

Двадесет и два стиха

Пролетните празници в Левит двадесет и трета глава са представени в първите двадесет и два стиха на главата, а есенните празници са представени в последните двадесет и два стиха на главата. Последният стих е стих четиридесет и четвърти — символ на 1844 година, когато започна прообразният Ден на умилоствението на десетия ден от седмия месец, в изпълнение на Левит двадесет и трета глава. Двадесет и трета глава е разделена на два периода от по двадесет и два стиха; и двата периода от по двадесет и два стиха са логически свързани като празници, но също така логически разграничени чрез служението на Христос в двора и в Светая, представено чрез пролетта, и чрез Неговото служение в Пресветото място, представено чрез есента.

22

И пролетните, и есенните празници са представени чрез двадесет и два стиха, а стиховете съответстват на свидетелството на еврейската азбука, която се състои от „22“ букви. „22“ е десетък от „220“, което е символ на съчетанието на Божествеността и човечеството. „220“ представлява началото както на 2 520-те години на разпръсването на Юда, така и на 2 300-те години до Деня на умилоствението. Началната точка на 2 520-те години е 677 г. пр. Хр., а началната точка на 2 300-те е 457 г. пр. Хр., като по този начин се определят двеста и двадесет години като връзката между пророчеството за потъпкването на Божието войнство и пророчеството за потъпкването на Божието светилище. И двете тези пророчества завършват с настъпването на антитипичния Ден на умилоственията на 22 октомври 1844 г.

На тази дата започна делото на Христос по съединяването на човешкия храм с Божествения храм и в онова време се изпълниха както Авакум 2:20, така и Йоан 2:20. Авакум посочи, че тогава Божественото беше в Пресветото място, а Йоан засвидетелства, че милеритският храм, който трябваше чрез вяра да влезе в това Пресвето място, бе завършил четиридесет и шестгодишния период, който отбелязваше издигането на милеритския човешки храм от 1798 до 1844 година. Историята на „46“ години, състояща се от „23“ и „23“, е представена чрез делото на Уилям Милър, който за пръв път започна да представя вестта на тази история през 1831 година, „220“ години след публикуването на Библията на крал Джеймс. Божественото Слово, публикувано през 1611 година, бе съединено с човешки вестител „220“ години по-късно, през 1831 година. И пролетните, и есенните празници са представени с „22“ стиха.

Двадесет и два стиха по два реда на една и съща тема изискват, в пророчески смисъл, първите двадесет и два стиха да бъдат положени върху следващите двадесет и два стиха. Като съпоставяте двата реда по този начин, съединявате делото на двора и святото място, представено в пролетните празници, с делото на Христос в Пресветото място. На това пророческо ниво то представлява съединяването на два храма, което онагледява Христовото дело на примирението.

Когато стихове първи до двадесет и втори се съпоставят със стих двадесет и трети до четиридесет и четвърти, се установява една пророческа линия, за която свидетелстват двадесет и двете букви на еврейската азбука, както и символиката, представена чрез числото „22“, а също и символиката, представена чрез празниците, заедно с изпълнението на тези празници в свещената история.

Началото на пролетните празници най-напред посочва съботата на седмия ден, а края на есенните празници посочва съботата на седмата година. Христос, като Алфа и Омега, е поставил съботата в началото и в края на двамата свидетели на „22“ в линията на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди.

Съботата на седмия ден беше особената светлина в началото на противоположния Ден на умилоствението през 1844 г., а светлината на съботата на седмата година е светлината в края. Съботата на седмия ден беше също и първото свято събрание в Левит „23“, както и съботата на седмата година е последното свято събрание в главата. Съботата е алфата и омегата на линията на свещеника в глава „23“. Първата, и съботата на седмия ден, е алфата на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди, а последната, и съботата на седмата година, е омегата на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Онези, които общуват с Бога, ходят в светлината на Слънцето на правдата. Те не безчестят своя Изкупител, като развърщават пътя си пред Бога. Небесна светлина сияе върху тях. Когато се приближават към края на историята на тази земя, познанието им за Христос и за пророчествата, отнасящи се за Него, значително нараства. Те са безкрайно скъпоценни в Божиите очи; защото са в единство с Неговия Син. За тях Божието слово е с превъзходна красота и прелест. Те виждат неговата важност. Истината им се разкрива. Учението за възплъщението е облечено в мека сияйност. Те виждат, че Писанието е ключът, който отключва всички тайни и разрешава всички трудности. Онези, които не са били склонни да приемат светлината и да ходят в светлината, няма да бъдат способни да разберат тайната на благочестието; но онези, които не са се поколебали да вземат кръста и да следват Исус, ще видят светлина в Божиата светлина.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

Тук, „към самия завършек на историята на тази земя“, в края на антитипичния Ден на умилоствението, „учението за възплъщението“ е облечено в „мека“ светлина, както беше учението за съботата на седмия ден в началото на антитипичния Ден на умилоствението.

„Исус повдигна капака на ковчега и аз видях каменните плочи, на които бяха написани Десетте заповеди. Изпълних се с удивление, когато видях четвъртата заповед в самия

център на десетте предписания, обкръжена от мек ореол светлина. Ангелът каза: „Тя е единствената от десетте, която определя живия Бог, Който е създал небесата и земята и всичко, което е в тях. Когато бяха положени основите на земята, тогава бе положена и основата на съботата.““ Свидетелства, том 1, 75.

Съботата на седмия ден, която е „основа“, започва Левит „23“, а съботата на седмата година завършва свидетелството на свещениците, представено чрез пролетните и есенните празници. Съботата на седмата година представлява храма, който е изграден върху основата. Съботата на седмата година в края е представена чрез 2,520, както съботата на седмия ден е представена чрез 2,300. Съботата на седмата година представлява „учението за въплъщението“. Съботата на седмия ден е знакът на Създателя, а съботата на седмата година е знакът на Божествеността, съчетана с човечността.

Подравняване на редовете

Когато съпоставим пролетните празници с есенните празници в Левит двадесет и трета глава, празникът Пасха е последван на следващия ден от седемдневния празник на безквасните хлябове, а празникът на първите плодове следва деня след началото на седемдневния празник на безквасните хлябове. Три ориентировъчни знака в три дни.

Периодът от седем дни, който съставлява празника на безквасните хлябове, започва със свещено събрание и завършва със същото. В деня след началото на празника на безквасните хлябове настъпва празникът на първите плодове, който включва приноса на първия плод от пролетния ечемик. Петдесетница, наричана още празник на седмиците, настъпва петдесет дни след празника на първите плодове, който отбелязва началото на период от седем седмици, завършващ на четиридесет и деветия ден, след който следва Петдесетница, означаваща петдесет.

Пасха започва вечерта на четиринадесетия ден. Пасха не е свято събрание.

След това, на петнадесетия ден, настъпва седемдневният празник на безквасните хлябове. Първият ден и последният ден на седемдневния празник са свети събрания.

На следващия ден, шестнадесетия ден, настъпва денят на първите плодове. Тогава започват седемте седмици, отбелязани от празника Петдесетница, а Петдесетница е едно от седемте свети събрания, представени в пролетните и есенните празници. Първите плодове не са свето събрание.

Тогава, в първия ден на седмия месец, празникът на тръбите е свято събрание.

Денят на Умилостивението, на десетия ден от седмия месец, е свещено събрание, но не и празник.

Първият ден на празника Шатри е свещено събрание. След седемдневния празник има осми ден на Шатри, макар че осмият ден се счита извън периодите, представени от празниците. Този осми ден е свещено събрание.

Това се равнява на седем свети събрания, ако включите седмодневната събота, която въвежда празниците. Седем свети събрания и седем празника, макар и да се подреждат по различен начин от светите събрания. Първият и последният ориентир са съботи — първо за деня, после за годината. В рамките на празниците, които са обозначени между алфа и омега съботите, има седем празника и пет свети събрания. Ако включите алфа седмодневната събота и омега седмодневната събота, имате седем свети събрания и седем празника. Разбира се, че осмият ден на Шатроразпъването не е част от празниците и създава загадката за осмото, което е от седемте. Точката, която тук отбелязвам, е, че Исус, като Палмони, е организирал вариациите на числата в глава „23“ по абсолютно поразителен начин.

Пролет

Пролетните празници съдържат седемдневен празничен период на безквасните хлябове, включващ алфа свещено събрание в началото и омега свещено събрание в края. Петдесетница е третото свещено събрание в пролетните празници. Петдесетница настъпва след седемседмичен период, който завършва с празник на петдесетия ден. Пролетните празници се отличават с четири празнични дни и три периода. Пасха, безквасните хлябове, първите плодове и Петдесетница са четирите празнични дни, а трите периода са седемте дни на безквасните хлябове, четиридесет и деветте дни, които предшестват и включват петдесетия ден на Петдесетница, и първите три дни, които са период, състоящ се от три стъпки.

Приносът на първите плодове в периода на Пасхата съответства на приноса на първите плодове в деня на Петдесетница; приносите на първите плодове от ечемик в тридневния период на Пасхата и приносът на първите плодове от пшеница на Петдесетница при завършека на петдесетническия период от четиридесет и девет — наклонена черта — петдесет дни.

Падение

Есенните празници започват с определен празничен ден, който поставя началото на десетдневен период, водещ към съда. Пет дни след съда следва седемдневен празник, от който първият и последният ден от седемте дни са определени като свети събрания. От петнадесетия до двадесет и втория ден се празнува Празникът на шатрите, а след това, на двадесет и третия ден, се отбелязва съботата на земята.

Когато вземем есенните празници и ги положим върху пролетните празници, получаваме две линии, които и двете са представени от двадесет и два стиха; следователно те са представени от двадесет и двете букви на еврейската азбука. Когато това се направи, първият ориентир е святото събрание на съботата на седмия ден, а последният ориентир е святото събрание на съботата на седмата година.

Също и на петнадесетия ден от седмия месец, когато сте събрали плода на земята, да празнувате празник на Господа седем дни; на първия ден да бъде събота, и на осмия ден да бъде събота. Левит 23:39.

Петдесетница беше ранният дъжд, а Шатороразпъване е късният дъжд. Изливането на Светия Дух при Петдесетница беше представено чрез един ден, а изливането, представено чрез Шатороразпъване, е период, който завършва и след това е последван от събота, тоест от осмия ден, след седемте дни. Съботата, която следва последната проява на изливането на Светия Дух, представлява съботата на земята, почиваща хиляда години.

„Във времето на скръбта всички ние побягнахме от градовете и селата, но бяхме преследвани от нечестивите, които влизаха в домовете на светиите с меч. Те вдигаха меч, за да ни убият, но той се чупеше и падаше безсилен като сламка. Тогава всички ние денем и нощем викахме за избавление, и викът се възнесе пред Бога. Слънцето изгря и луната се спря. Потоковете престанаха да текат. Издигнаха се тъмни, тежки облаци и се сблъскваха един с друг. Но имаше едно ясно място на установена слава, откъдето дойде Божият глас като на много води, който разтърси небесата и земята. Небето се отваряше и затваряше и беше в смут. Планините се тресяха като тръстика на вятъра и разхвърляха наоколо назъбени скали. Морето кипеше като котел и изхвърляше камъни върху земята. И когато Бог изговори деня и часа на Исусовото пришествие и предаде вечния завет на Своя народ, Той изричаше по едно изречение, а после спираше, докато думите отекваха по земята. Божият Израил стоеше с очи, устремени нагоре, слушайки думите, както излизаха от устата на Йехова и отекваха по земята като тътена на най-силен гръм. Това беше страшно тържествено. И в края на всяко изречение светиите възкликваха: „Слава! Алилуя!“ Лицата им бяха озарени от Божията слава; и те сияеха от славата, както сияеше лицето на Моисей, когато слезе от Синай. Нечестивите не можеха да ги гледат поради славата. И когато бе произнесено безкрайното благословение над онези, които бяха почели Бога, като пазеха Неговата събота свята, се издигна мощен вик на победа над звяра и над неговия образ.“

„Тогава започна юбилеят, когато земята трябваше да почива.“ Ранни писания, 34.

Юбилеят е петдесетата година, след седем цикъла по седем години, което съответства на 49-те дни, водещи към петдесетия ден на Петдесетница. Когато линията на есенните празници се съпостави с пролетните празници, се получават 49 дни, които водят към Петдесетница, бележеща началото на седемдневния период на Шатороразпъването. Петдесетница и Шатороразпъването се подреждат в съответствие и заедно обозначават периода на късния дъжд, който започва при скоро предстоящия неделен закон и продължава, докато не се затвори времето на благодат, Господ се завърне и след това земята си почине, както е представено от съботата на седмата година, която е осмият ден от седемте в празника Шатороразпъване.

Когато съпоставяме двете линии от по двадесет и два стиха, правим това по няколко причини. И двете линии са от по двадесет и два стиха, като двадесет и две е десятък от 220 — символ на съчетанието на Божествеността и човечеството.

И двата реда представят еврейската азбука от двадесет и две букви.

И двете линии представят празниците.

И двете линии представляват двата жътвени сезона на годината.

И двете линии представляват Христовото дело в двора, светилището и Пресветото място. Левит означава свещениците, а Исус е Небесният Първосвещеник. Поради тези причини ние сме оправдани да прилагаме методологията „ред по ред“ към четиридесет и четирите стиха на Левит двадесет и трета глава.

Петдесетница беше ранният дъжд за християнството, а Шатроразпъването е късният дъжд за християнството. Затова съотнасяме пролетния „ден на Петдесетница“ към есенните седем дни на Шатроразпъването. Когато сестра Уайт заявява: „Във време на скръб всички ние побягнахме от градовете и селата“, тя посочва времето, когато Божият народ живее в пустинята поради гонение. Живеенето в шатри по време на празника Шатроразпъване е прообраз на историята, която води непосредствено към съботния юбилеен покой за земята.

Денят на Петдесетница бележи началото на седемте дни на Шатроразпъването. След това юбилеят е представен от осмия ден, тоест от седемте дни на Шатроразпъването. Пет дни преди празника Шатроразпъване беше Денят на умилоствението. Следователно пет дни преди Петдесетница, която бележи началото на Шатроразпъването, е отбелязан съдът. Десет дни преди съда на Деня на умилоствението е празникът на Тръбите. Когато линиите се съчетаят, пет дни преди неделния закон, представен чрез Петдесетница, е отбелязан съдът. Десет дни преди това е отбелязан празникът на Тръбите.

Кръщението на Христос представляваше Неговата смърт, погребение и възкресение. Тези три стъпки са представени чрез Неговата смърт на Пасха, Неговото погребение и покой в събота, и Неговото възкресение в неделя. Трите дни на Неговата смърт, погребение и възкресение са една пътна отметка, която се състои от три стъпки. Следователно започваме съчетаването на двете линии на пролетните и есенните празници от възкресението. Възкресението на третия ден поставя начало на четиридесет и деветдневен период, който води до Петдесетница, която е неделният закон. Този четиридесет и деветдневен период е предшестван от празника на безквасните хлябове, който започва един ден преди и продължава пет дни след деня на първите плодове.

От възкресението на първите плодове до неделния закон има четиридесет и девет дни, като неделният закон е петдесетият ден. Пет дни преди неделния закон е представен съдът, а десет дни преди този съд е отбелязано предупреждението на тръбите. Възкресението е първият белег, след това пет дни по-късно завършва периодът на безквасните хлябове. Тридесет дни след края на безквасните хлябове настъпва предупреждението на тръбите. Десет дни по-късно е отбелязан съдът на Деня на умилоствението, а пет дни по-късно настъпва неделният закон на Петдесетница.

Това определя седем ориентира в приложението „правило върху правило“ на пролетните и есенните празници: началото на Безквасните хлябове, възкресението, краят на Безквасните хлябове, предупреждението на тръбите, съдът, Петдесетница и късният дъжд. Тези седем ориентира са поставени в рамките на алфа събота на седмия ден и омега събота на седмата година. Седемте ориентира, вместени между двете съботи, изолират и определят петдневен

период, последван от тридесетдневен период, десетдневен период, петдневен период и седемдневен период.

Когато след това съпоставим Христовото възкресение, откриваме четиридесетдневен период, през който Той наставляваше учениците „лице в лице“, а след това се възнесе. После в продължение на десет дни учениците бяха в горницата. Тези десет дни завършиха в Деня на Петдесетница, който е неделният закон. Това прибавя четиридесетдневен период и десетдневен период към линията на свещениците, представена от Левит „23.“

От възкресението има пет дни до края на Безквасните хлябове, после тридесет дни до предупредителния тръбен зов, после пет дни до Христовото възнесение, после пет дни до съда, после пет дни до седемте дни на късния дъжд на Петдесетница.

Началото на седемте дни на безквасните хлябове се последва на следващия ден от възкресението на първите плодове. Възкресението настъпва в рамките на седемте дни на безквасните хлябове, а пет дни след възкресението периодът на безквасните хлябове завършва.

Тридесет дни след края на Безквасните хлябове тръбите отбелязват предупреждение.

Пет дни след предупреждението на тръбите Христос се възнесе, след като поучаваше в продължение на четиридесет дни. Неговото възнесение беляза началото на десетте дни в горницата.

Тогава, пет дни след Неговото възнесение, е отбелязан съдът.

Пет дни по-късно неделният закон на Петдесетница открива седемдневния период на късния дъжд.

Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които следват Агнето, където и да отива То. Илия и Моисей бяха убити на 18 юли 2020 г. Те бяха убити там, където и нашият Господ бе разпнат. Възкресението на Христос предобрази възкресението от 31 декември 2023 г. Преди тази дата, през юли 2023 г., в пустинята започна да звучи глас с вест, представена като безквасен хляб. Квасът представлява заблуда, лицемерие и грях, а вестта от пустинята беше безквасна. От 31 декември 2023 г. до неделния закон Левит „23“ е очертал рамка на умиловитието на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази рамка е в съгласие със съня на Милър, с прозорците на небето в Малахия три и Откровение деветнадесет. Тя е в съгласие с третия и деветия час в свещената седмица от 27 до 34 сл. Хр.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

„Чрез знание ще се изпълнят стаите с всякакви скъпоценни и приятни богатства.“

„За ума и душата, както и за тялото, Божият закон е, че силата се придобива чрез усилие. Именно упражняването развива. В съгласие с този закон Бог е осигурил в Своето слово средствата за умствено и духовно развитие.“

„Библията съдържа всички принципи, които хората трябва да разберат, за да бъдат подготвени или за този живот, или за бъдещия живот. И тези принципи могат да бъдат разбрани от всички. Никой, който има дух да оцени нейното учение, не може да прочете дори един-единствен откъс от Библията, без да придобие от него някоя полезна мисъл. Но най-ценната поука на Библията не може да бъде придобита чрез случайно или несвързано изучаване. Нейната велика система на истината не е представена така, че да бъде разпозната от прибързания или невнимателния читател. Много от нейните съкровища лежат дълбоко под повърхността и могат да бъдат придобити само чрез прилежно изследване и непрестанно усилие. Истините, които изграждат великото цяло, трябва да бъдат издирени и събрани — „тук малко и там малко“. Исая 28:10.“

„Когато бъдат така издирени и събрани заедно, ще се установи, че са свършено пригодени едно към друго. Всяко Евангелие е допълнение към останалите, всяко пророчество — обяснение на друго, всяка истина — развитие на някоя друга истина. Образите на юдейската устроеност се изясняват чрез Евангелието. Всеки принцип в Божието слово има своето място, всеки факт — своето значение. И цялостният строеж, в замисъл и изпълнение, свидетелства за своя Автор. Такъв строеж никой ум освен ума на Безкрайния не би могъл нито да замисли, нито да създаде.“

„При изследването на различните части и при изучаването на тяхната взаимовръзка най-висшите способности на човешкия ум биват призовани към напрегната дейност. Никой не може да се занимава с такова изучаване, без да развива умствена мощ.

„И не само в издирването на истината и в нейното събиране се състои умствената стойност на изучаването на Библията. Тя се състои също и в усилието, необходимо, за да бъдат схванати представените теми. Умът, зает само с всекидневни неща, закънява и отслабва. Ако никога не бъде натоварван да разбира велики и широкообхватни истини, след време той изгубва способността си да се развива. Като предпазно средство срещу това израждане и като подтик за развитие, нищо друго не може да се сравни с изучаването на Божието слово. Като средство за умствено възпитание Библията е по-действена от всяка друга книга, или дори от всички други книги, взети заедно. Величието на нейните теми, достойното благородство и простота на нейните изрази, красотата на нейните образи оживяват и възвисяват мислите както нищо друго не може. Никое друго изучаване не може да предаде такава умствена сила, каквато дава усилието да бъдат схванати поразителните истини на откровението. Умът, така приведен в съприкосновение с мислите на Безкрайния, не може да не се разшири и укрепне.“

„А още по-велика е силата на Библията в развитието на духовното естество. Човекът, създаден за общение с Бога, единствено в такова общение може да намери своя истински живот и развитие. Създаден да намира в Бога най-висшата си радост, той не може да намери в нищо друго онова, което би могло да уталожить копнежите на сърцето, да задоволи глада и жаждата на душата. Онзи, който с искрен и възприемчив дух изучава Божието слово, стремейки се да разбере неговите истини, ще бъде доведен в съприкосновение с неговия Автор; и, освен по свой собствен избор, няма предел за възможностите на неговото развитие.“

„В широкия си диапазон от стилове и теми Библията съдържа нещо, което може да заинтересува всеки ум и да се обърне към всяко сърце. На нейните страници се намира най-древната история; биографията, най-вярна на живота; принципи на управление за ръководството на държавата, за уреждането на домакинството — принципи, с които човешката мъдрост никога не се е изравнила. Тя съдържа най-дълбоката философия, най-сладостната и най-възвишената поезия, най-пламенната и най-трогателната. Писанията на Библията са неизмеримо по-превъзходни по стойност от произведенията на който и да е човешки автор дори и когато бъдат разглеждани по този начин; но с безкрайно по-широк обхват, с безкрайно по-голяма стойност са те, когато се разглеждат във връзката им с великата централна мисъл. Разглеждана в светлината на тази мисъл, всяка тема придобива ново значение. В най-просто изразените истини се съдържат принципи, които са високи като небето и обхващат вечността.“

„Централната тема на Библията, темата, около която се съсредоточава всяка друга в цялата книга, е планът на изкуплението — възстановяването в човешката душа на Божия образ. От първия намек за надежда в присъдата, произнесена в Едем, до онова последно славно обещание в Откровението: „Те ще гледат лицето Му; и Неговото име ще бъде на челата им“ (Откровение 22:4), съдържанието на всяка книга и всеки пасаж от Библията е разгръщането на тази чудна тема — въздигането на човека — Божията сила, „която ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос“. 1 Коринтяни 15:57.

„Който схване тази мисъл, пред себе си има безкрайно поле за изучаване. Той държи ключа, който ще му отвори цялата съкровищница на Божието слово.“

„Науката за изкуплението е науката на всички науки; науката, която е предмет на изучаване от ангелите и от всички разумни същества на непадналите светове; науката, която привлича вниманието на нашия Господ и Спасител; науката, която прониква в намерението, обитавало ума на Безкрайния — „пазена в мълчание през вечните времена“ (Римляни 16:25, R.V.); науката, която ще бъде предмет на изучаване от Божиите изкупени през безкрайните векове. Това е най-висшето изследване, с което е възможно човек да се занимава. Както никое друго изследване, то ще оживотвори ума и ще въздигне душата.“

„Превъзходството на знанието е в това, че мъдростта дава живот на онези, които я притежават.“ „Думите, които ви говоря“, каза Исус, „те са дух и те са живот.“ „А това е вечният живот: да познаят Тебе, единия истински Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Еклесиаст 7:12; Йоан 6:63; 17:3, R.V.

„Творческата енергия, която призова световите към съществуване, е в Божието слово. Това слово предава сила; то поражда живот. Всяка заповед е обещание; приета от волята, възприета в душата, тя носи със себе си живота на Безкрайния. Тя преобразява естеството и пресътворява душата по Божия образ.

Така предаденият живот се поддържа по същия начин. „С всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Матей 4:4), ще живее човекът.

„Умът, душата, се изгражда от онова, с което се храни; и от нас зависи да определим с какво ще бъде хранена. Във властта на всеки е да избере темите, които ще занимават мислите и ще оформят характера. За всяко човешко същество, удостоено с достъп до Писанията, Бог казва: „Писах му великите неща на Моя закон.“ „Призови към Мен, и ще ти отговоря, и ще ти покажа велики и мощни неща, които не знаеш.“ Осия 8:12; Еремия 33:3.

„С Божието слово в ръцете си всеки човек, където и да е отреден неговият дял в живота, може да има такова общение, каквото сам избере. В неговите страници той може да беседва с най-благородните и най-добрите представители на човешкия род и може да слуша гласа на Вечния, когато Той говори с хората. Когато изучава и размишлява върху темите, в които „ангелите желаят да надникнат“ (1 Peter 1:12), той може да има тяхното общение. Той може да следва стъпките на небесния Учител и да слуша Неговите думи така, както когато е поучавал по планина, по равнина и край морето. Той може да живее в този свят в атмосферата на небето, като предава на скърбящите и изкушаваните на земята мисли на надежда и копнежи за святост; а самият той да влиза все по-близо и по-близо в общение с Невидимия; подобно на онзи от древността, който ходеше с Бога, приближавайки се все повече и повече до прага на вечния свят, докато портите се отворят и той влезе там. Той няма да се почувства чужденец. Гласовете, които ще го посрещнат, са гласовете на светите същества, които, макар и невидими, са били негови спътници на земята — гласове, които тук се е научил да различава и да обича. Онзи, който чрез Божието слово е живял в общение с небето, ще се почувства у дома сред небесното общение.“ Възпитание, 123–127.